

El dessagnament

Josep Grau Bové

Conte presentat en el 14è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

L'endemà de la festa major era un dia estrany, que surava plàcid a l'aire calent d'agost. Un diumenge mandrós en el que ningú matinava. Els porticons es resistien a obrir-se, i totes les persianes restaven abaixades amb l'esperança de robar-li hores a la foscor i atrapar als dormitori un bocí de la nit passada. Fanalets, coets i gots sense vida jeien arraulits a les voreres i als racons de la plaça, i els nens que tombaven pel carrer els xutaven despreocupats, impacients per la xocolatada de la tarda.

Tocades les dotze el Ferran i l'Aleix van passar a buscar els altres; tots cinc, d'edats similars, constituïen la colla de nens del poble. Hi havia altres joves i altra canalla, però ells eren els únics que eren prou grans per sortir sols i prou petits per poder jugar a pilota, a pistoles o amb patins. Això els feia sentir especials, i possiblement ho eren; complien l'encàrrec de córrer i fer maleses, penjar pilotes als balcons i trencar un got de tant en tant. Per sota ja no hi havia cap colla, o com a mínim, cap colla conscient de ser-ho. Quedaven els petits, els que les mares obligaven a jugar junts la nit del ball, i que anaven amb manguitos a la piscina.

Quan caminaven no parlaven massa. No perquè no s'avinguessin, o no s'agradessin entre ells, o tinguessin poques coses a dir-se. No parlaven massa perquè en ells no s'havia despertat encara cap desig de tenir sempre coses a dir. Així, en silenci van arribar xino xano i tot xutant gots de plàstic i confeti, fins a la plaça major.

A la plaça major –que era la major i també la única- era on s'havia instal·lat l'escenari de l'orquestra. Normalment, la plaça la ocupaven les taules i les cadires

de la llar social, l'únic bar del poble, on els avis s'asseien sobre les tardes tot discutint els estira i arronses de la terra. S'hi podien sentir, gairebé sempre, les arengues estridents dels avis del Jordi i el Gerard, escridassant-se sobre patates ben sembrades, tomaqueres enramades i fruita picada per la pedra. Menys comú era sentir-hi la veu de l'avi del Ferran, a qui deien el Tardà, i que no tenia paciència per les ciències dels altres. Era capaç de no dir ni piu en tota la tarda, si així s'estalviava les lliçons dels saberuts sobre com alimentar les seves quatre gallines.

-Mireu! –va exclamar el Jordi amb una ganyota triomfant.

Aguantava ben dreta, entre el polze i l'índex, una xeringa dins d'una funda de plàstic polsegosa. Els cinc amics havien caminat fins al descampat de darrere la plaça, un solar de terra seca i fina on a vegades, i sobretot per les festes, hi aparcaven els cotxes.

-Què és? –va preguntar el Ferran. Va mirar durant un segon a l'Aleix, que acostumava a tenir idees en aquestes ocasions. Però l'Aleix semblava que se'n fes tant poc càrrec com els altres. Es van apropar tots al Jordi amb curiositat, però aquest, que ja tenia un parell d'actes reflexos ben controlats en el cas de grans troballes, va dissimular de seguida la xeringa sota el braç esquerre, ajupint-se una mica i sense estrènyer-la, com un bandit cobrint el florí amb la capa. Tots van estar d'acord amb el gest i van entendre el missatge, i adoptant un aire de pressa i secret, van dirigir-se –altre cop per acord tàcit- cap el dipòsit del poble, lloc discret i de confabulació per excel·lència.

-Ara treu-li aquest tap – va ordenar l'Aleix, ja recuperat

de la sorpresa. El Jordi s'havia assegut a un padrís, i al voltant s'havien agrupat els altres. Des de l'esquena, l'Aleix dirigia l'operació de descobriment. Al seu costat hi tenia el Ferran, que no podia desviar els ulls d'aquella punta lluent i perillosa. El Jordi obeïa amb cert orgull, gairebé creient-se que era ell, per tenir l'agulla, qui prenia les decisions. Tant excitat com els altres, va aferrar amb força la xeringa quan li va treure el tap de seguretat, com si volgués esgrimir un punyal. El Ferran i el Xavi van separar-se d'un bot, instintivament, quan l'afilada llum va mostrar-se al sol.

-Deixa-me-la, deixa-me-la –va repetir el Gerard amb els ulls oberts com a plats. A prop del dipòsit hi passava el reg, i es sentia el relaxant soroll de les turbulències. Tots sabien que amb aquella xeringa calia fer quelcom excepcional, així que quan el Gerard va ajupir-se al costat de l'aiguatots van seguir-lo sense perdre's ni un detall. Agafar aigua amb una xeringa i després prémer l'èmbol per disparar-la era un fenomen que els cinc tenien ben apamat. Fer-ho amb aquella nova xeringa punxeguda i terrorífica va ser una mica decepcionant. El Gerard va perdre doncs el dret a xeringa durant una estona.

Era el torn del Xavi, que no la havia tocat. Va agafar-la il·lusionat i sentint-se central en l'acció, però no va saber què fer-ne. Mentre tots provaven de pensar ràpidament alguna cosa destructiva i experimental que es pogués començar i acabar en aquell lloc i aquell moment, resseguint els voltants amb atenció, l'Aleix es va separar del grup amb una bona idea. Va aixecar ell sol, amb molt d'esforç, la pedra dels cucs, on una vegada havien trobat

un gripau tot cobert d'ous.

-I si punxem un cuc?

La idea semblava suficientment innovadora. El Jordi va ser-ne l'encarregat. Un cop seleccionat el cuc, però, la punxada va fallar un cop i un altre. Les seccions anulars del seu cos retràctil es movien sense parar, oscil·lant, engreixant-se i aprimant-se, i no hi havia manera de mantenir-lo quiet. El cuc lluitava per sobreviure –o potser només per tornar a l'ombreta- però el cas és que era impossible punxar-lo de viu en viu, i tots van acordar de seguida que matar-lo amb una pedra per després empalar-lo amb la xeringa era molt més original.

Va ser llavors quan l'Aleix va voler per primera vegada la xeringa.

Me la deixes, Gerard? –va preguntar amb un excés d'educació – i el tap també, si us plau.

L'avi del Ferran cultivava, sobretot, oliveres. Com tots els pagesos –i sobretot com els qui cultiven un arbre com l'olivera, un arbre que molts cops els ha vist néixer- ell hauria volgut que les seves oliveres fessin oli per sempre. Però era un home realista, com tota la seva família. Veia amb els seus propis ulls que no hi havia relleu generacional. Que la seva filla no se n'encarregaria, això ho sabia des que ella era petita. Que el seu gendre no s n'encarregaria, això no va arribar ni a somiar-ho mai. Sabia del cert que no era l'únic del poble amb aquests temors, més aviat, sabia que la seva era la situació majoritària, encara que el Tardà no seria pas el beneït que es posaria a dir-ho a la llar social. Per aquesta grisa certesa mai va ser reticent a

desempallegar-se de les terres. És més: les venia al ritme que li fallaven les cames, i com li agradava pensar, en tenia tantes com en podia caminar. Era prou afortunat per tenir terra just darrere de casa seva, sortint del jardí i creuant el reg, i no demanava res més que conservar per ell aquell tros. A mesura que havia abandonat o vengut penques d'oliveres, no obstant, també havia anat diversificant la seva feina. Havia plantat tomaqueres, que no en plantava des que era viu el seu pare, bajoqueres i cols. Havia arribat a comprar conills, i fer-los una gàbia, i, més recentment, unes quantes gallines. Tot això ho podia tenir al seu magatzem d'obra nova, on guardava també el tractor i les eines, al mig del camp, però tant aprop de casa seva que el veia des del balcó del darrere.

Així doncs, com que la casa, per darrere, donava als camps, s'hi podia arribar tot seguint el camí que acompanyava el reg, sense passar per dins del poble. Era aquest el camí que havia pres l'Aleix.

-Quina idea has tingut, Aleix?

Però l'Aleix, que tenia una innata comprensió del ritme escènic, no va voler dir res fins que no van ser suficientment a prop. Va esperar a què la tensió fos màxima, pocs metres abans de la casa de l'avi del Ferran, on també vivien, per cert, el Ferran i els seus pares. El Ferran no es va poder estar de tornar-ho a preguntar.

-On anem, Aleix?

Va aturar-se. El Ferran li va mirar, amb uns nervis de fons, la butxaca on portava la xeringa. L'Aleix els va fitar a tots, en conjunt, i tots esperaven que els expliqués el

pla. El Ferran, especialment, esperava que el cridés, i li digués què havia de fer. Però l'Aleix era massa viu per arriscar-se a un "no".

-Què us sembla si agafem un dels pollets del Ferran? – va preguntar als altres tres.

La idea va ser rebuda amb entusiasme. El Ferran, en el futur, després de molt recordar aquesta escena, ja no sabia dir si ell també va exclamar algun "Visca!" o no. La única confirmació que va necessitar l'Aleix va venir d'un miserable:

-Anem o què? – al que al Ferran va respondre, simplement; -Sí.

El temps va transcórrer de manera discontinua. En un moment, eren a la primera habitació, la gran, on hi havia el tractor aparcad. Hi van poder entrar perquè l'avi del Ferran tenia el costum de desar les claus sota una roca, coneguda per mig poble. Entrar a la habitació on hi havia els conills i els pollets va ser més lent, molt més lent, així com també van transcórrer a càmera lenta els segons que va necessitar el Ferran per treure un pollet ben peludet, d'un groc claríssim, de dins la seva dèbil fortalesa de cartró.

El Jordi va empresonar amb força la víctima, i amb força iniciativa va aguantar-la tenallada contra el terra rugós, encara que va deixar el relleu als altres quan l'Aleix li va estendre a ell la xeringa, ja destapada i amb l'agulla a l'aire. Una mica absurdament van retindre el pollet entre tres, així que la pobra bèstia es va veure agafada per sis mans. No va fer res més que emetre un sorollet agut i curtíssim, potser la seva última frase, i va parpellejar

movent el cap a una banda i l'altra, com si volgués dir quelcom amb els seus ulls menuts i negres.

No van dir res mentre el Jordi li clavava la xeringa al poll, en un lloc estrany, sense pensar si hi havia ossos o carn, en un trosset de pit que quedava lliure entre tantes mans, on les plomes eren tant petites com pèls del clatell, i gairebé blanques del tot. La penetració va ser silenciosa i suau, i durant aquell segon infinit, ni el pollet ni els amics van moure's un mil·límetre. El poll va sacsejar-se lleugerament, com si li haguessin donat una empenteta, i va tornar a torçar el cap, encara que era difícil dir si ho feia pel dolor o no.

Dues paraules van ressonar per dins dels tres amics. Venien de darrere del Jordi.

-Estira l'èmbol. –va dir l'Aleix a poc a poc i amb pressa alhora.

I el Jordi el va estirar. Una goteta de sang va aparèixer lentament dins la xeringa, i amb ella, quelcom es va despertar dins dels assassins. El Jordi va deixar anar una rialleta, tèbia, i el Gerard el va seguir. S'hi va sumar el Xavi. I a mesura que l'èmbol s'enretirava, i la goteta de sang arribava a la primera línia graduada, el riure es va anar convertint gradualment en una rialla nerviosa. El pollet obria impotent la boca, mossegant l'aire, estirant el coll com si volgués recuperar una gota de sang essencial, la primera gota amb la que s'havia escolat la seva veu. I com més sang perdia, més fortes eren les rialles.

El Ferran tenia els ulls clavats a la xeringa com si de no moure'ls en depengués l'estabilitat del sostre. A poc a

poc va adonar-se que ja no feia força amb les mans, que els seus companys reien més fort del que li havia semblat, que el Xavi exclamava coses sense gaire sentit. Va notar una força pressió al cap i va imaginar-se que aquell pic que s'obria i tancava harmònicament era a la seva cara. Va aixecar la mirada, i llavors, va adonar-se d'una cosa que el va espantar: l'Aleix no estava amb ells.

Va sentir la seva veu, esmorteïda. Venia de l'habitació gran, la del costat, a l'altre banda de la porta. La habitació on hi havia el tractor.

-Hola, senyor Tardà! –deia alegre i en veu molt alta, tal com cal parlar als homes grans i un pèl sords- Si! Si! Molt content. El Ferran? Si, és aquí amb els conills i els pollets. Hi ha el Gerard, el Xavi i el Jordi, també. No, no sé que fan.

No sabia que feien. El Ferran no va entendre, en un primer moment, l'aguda malícia d'aquesta frase. Tampoc va entendre la resposta de l'avi, només va sentir les seves passes cansades i una mica coixes. El Ferran va imaginar que ja s'obria la porta, i la cara confusa i enfadada de l'avi va projectar-se com un llampec dins el seu cervell.. La maneta de la porta metàl·lica va començar a girar, i en aquell precís instant –la maneta girant, la pols es confonent-se amb les rialles - el pollet va perdre l'última gota de sang.